

Til § 1.

De hidtil gældende Bestemmelser i § 1 i Lov Nr. 288 af 28. Juni 1920 foreslaas her ophævet fra den 1. Januar 1929 at regne, og det søges fastslaaet, at den danske Lovgivning fra samme Tidspunkt — kun med de i de følgende Paragraffer angivne Undtagelser — skal være gældende i de sønderjydske Landsdele, forsaavidt den i disse gældende Ret ikke allerede hviler paa dansk Lovgivning. Ved dette sidste Udtryk saavel som ved Bestemmelsen i Paragraffens 3. Stk. tilsigtes det at fastslaa, at den i Landsdelene bestaaende Retstilstand, som allerede hviler paa danske Love, ikke tilsigtes ændret ved Lovforslaget, selv om den i visse Henseender afviger fra den i Danmark iøvrigt gældende Lovgivning, og at dette skal gælde ogsaa forsaavidt Afvigelserne bestaar i, at Dele af den i Landsdelene før 15. Juni 1920 gældende Ret særlig er opretholdt, eller omvendt i, at det er bestemt, at visse Dele af den danske Ret er udelukket fra at finde Anvendelse i Landsdelene. Som Eksempler paa herhen hørende Lovbestemmelser af førstnævnte Art, som saaledes efter Forslaget vedblivende skal være gældende, kan anføres Bestemmelserne i Lovene Nr. 314 og 315 af 28. Juni 1920 om Ulykkesforsikring og om Invalidforsikring i de sønderjydske Landsdele, § 4, 2. Stk. i Lov Nr. 100 af 29. Marts 1924 om Forsørgelse af militære Invalidere og saadanne Efterladte i de sønderjydske Landsdele, Bestemmelserne i Lov Nr. 283 af 30. Juni 1922 om Indførelse af dansk Kirkelovgivning i de sønderjydske Landsdele saavel som andre for Landsdelene særlige Bestemmelser i den øvrige Kirkelovgivning; endvidere kan nævnes de særlige Bestemmelser i § 4 Nr. 3, 2. Stk. i Beværterloven Nr. 99 af 29. Marts 1924 samt Bestemmelserne i Lov Nr. 130 af 8. April 1924 om Indførelse af dansk Bygningslovgivning i de sønderjydske Landsdele, der indeholder Hjemmel til ved Udarbejdelsen af Bygningsreglementer og Vedtægter at tage Hensyn til „den hidtil gældende Retstilstand“ (d. v. s. „Bauordnung für die kleineren Städte und Flecken des Regierungsbezirks Schleswig“ af 18. Marts 1901/7. Oktober 1907 samt „Bauordnung

für das platte Land“ af 10. April 1910). Som Eksempel paa en Lovbestemmelse af sidstnævnte Art kan nævnes § 31, 2. Stk. i Lov Nr. 108 af 3. April 1925 om Jords Udstykning og Sammenlægning m. m., hvorved det er bestemt, at denne Lov ikke gælder for de sønderjydske Landsdele.

Til § 2.

De her nævnte fra Tiden før 15. Juni 1920 i Landsdelene gældende Lovbestemmelser maa man anse det for ønskeligt at opretholde indtil videre.

Til § 3.

De i denne Paragraf nævnte Lovbestemmelser findes det i hvert Fald for Tiden ikke ønskeligt at lade træde i Kraft i de sønderjydske Landsdele. Foruden den nævnte Lovbestemmelse kunde ogsaa anføres Forstrandslovgivningen med Undtagelse af Lov Nr. 149 af 18. Maj 1906 om Kystfredning, jfr. Lov Nr. 255 af 12. Juni 1922, Forordningen af 27. September 1805 om Skovenes Udskiftning, Vedligeholdelse og Fredning i Danmark og Lov om Bestyrelsen af Færgevæsenet af 21. Marts 1874, men det er fundet overflødigt her at nævne disse Bestemmelser, da det modsætningsvis fremgaar af Bestemmelserne i § 2 (Posterne a—d), at de nævnte danske Lovbestemmelser ikke skal være gældende i Landsdelene. Det skyldes derimod andre Aarsager, at Lovene om Livsfæste af Bøndergaarde og om Afløsning af Hoveri og Pligtarbejde m. v. ikke er nævnt i Paragraffen. Hele denne Lovgivning er begrundet i særlige historiske Forudsætninger, som ikke findes i de sønderjydske Landsdele, og hertil kommer, at denne Lovgivning alene angaar Retsforhold, som er under Afvikling, idet nye Retsforhold af den deri omhandlede Art ikke kan opstaa, efter at de sidste Fæstegaarde under Godserne er overgaaet til Selveje i Henhold til Lov Nr. 373 af 30. Juni 1919, og efter at den visse Selvejergaarde paahvilende Fæstetvang er blevet ophævet ved Lov Nr. 106 af 3. April 1925 om Landbrugsejendomme. Det findes derfor overflødigt at udtale i Lovteksten, at den nævnte Række af danske Love ikke skal gælde i de sønderjydske Landsdele.